

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg tror faktisk ikke, at finansministeren kan nævne et eneste af de gamle socialdemokratiske forslag fra tiden før regeringsskiftet, som den nuværende regering ikke efterhånden har fået gennemført. Ingen kan naturligvis tvinge regeringen til at ophøre med at følge den socialistiske linie, som den efterhånden har anlagt, men vi vil gerne have os frabedt, at finansministeren står heroppe og giver Fremskridtspartiet skylden. Sandheden er jo den, at når Fremskridtspartiet ikke har fremsat nogen ændringsforslag, så er det ganske enkelt, fordi regeringspartierne skulle have mulighed for helt frem til i dag at forhandle sig til en fornuftig afgørelse med Fremskridtspartiet i stedet for at indgå et forlig med venstre side af salen, sådan som finansministeren har gjort.

Vi så, hvad der skete efter folketingsvalget. Det startede med statsministerens åbningstale, hvor han faktisk lå på knæ for Socialdemokratiet. Kort tid efter var det finansministerens tur, og sådan har det været hele vejen igennem. Hvis finansloven er for dårlig – og det tror jeg oprigtigt talt at finansministeren også mener den er – så er det alene regeringspartierne skyld. Det er regeringspartierne opgave at samle et flertal her i Folketinget. Jeg ved godt, at der har været nogle bemærkninger fra Det Radikale Venstre osv., men regeringen har ikke forsøgt, den har ikke villet. Regeringen vil føre socialdemokratisk politik, og det kan vi ikke gøre noget ved, men den skal bare ikke stå og give Fremskridtspartiet skylden for det, for det er usandt.

Henning Rasmussen (S):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Dohrmann er lidt trist over, at statsministeren ikke skal ringe til Rio Bravo for at få en ordning, men kan tage fornuftige forhandlinger i Finansministeriet med andre partier om en løsning, som finansministeren i dag har karakteriseret som forsvarlig, selv om der er dele i den, han ikke har været så glad for.

Og så vil jeg gerne omtale et par af de ting, som hr. Bilgrav-Nielsen var inde på i sit indlæg.

Først var der de 50 mio. kr. til de sociale forsøg, som hr. Bilgrav-Nielsen ikke var helt tilfreds med at vi havde accepteret, som det blev sagt i Finansministeriet ved forhandlingerne.

Jeg vil nu gerne sige til det, at vi var faktisk af den helt klare opfattelse, at det ikke ville være muligt på forsvarlig vis at anvende mere end et beløb på 50 mio. kr. om året, og vi var egentlig også af den opfattelse – men den forstår vi er forkert – at det mente Det Radikale Venstre heller ikke. Hr. Bilgrav-Nielsen var godt nok inde på i sin tale tidligere i dag, at det nok ikke ville være muligt at anvende alle pengene, men det er simpelt hen en misforståelse, der er tale om på det punkt.

Jeg synes også, det er værd at bemærke, at der i de kommende år – altså i budgetoverslagsårene – er regnet med, at der skal anvendes 100 mio. kr. til formålet, og så vil det altså sige, at det, der i værste fald er tale om her, er, at det fulde forsøg ikke kommer i gang helt så hurtigt, som det måske kunne være kommet.

Hr. Bilgrav-Nielsen var også inde på vores forslag om de 20 mio. kr., der skulle bruges til at finde ud af, hvordan man kunne hjælpe forældre – og især enlige – der har syge børn. Hvordan skal man klare deres problem? Herom sagde hr. Bilgrav-Nielsen, at det burde vi have taget op i forhandlingerne med regeringen, hvis vi mente, det var en afgørende sag.

Nu er det imidlertid altid sådan, at når der skal forhandles, må man tage de meget store klumper og diskutere dem, og det er det, vi har valgt at gøre. Desuden er der så det ved det – uden at jeg på nogen måde vil klandre hr. Bilgrav-Nielsen og Det Radikale Venstre – at vi troede faktisk efter de udtalelser, vi havde læst i pressen, at dette forslag ville vinde gehør hos Det Radikale Venstre og vi derfor ikke behøvede at bringe det ind i forhandlinger med andre. Det er ikke uvenligt ment, at jeg siger dette, men mere for at forklare sagen, som den ser ud fra vores synspunkt.

Til finansministeren har jeg ikke ret mange bemærkninger. Jeg har godt hørt tidligere i dag andre repræsentanter for regeringspartierne sige, at dette, at der ikke er en stigning i forsvarsudgifterne i den finanslov, der nu vedtages, ikke er det samme, som at regeringen har accepteret en nulløsning. Det ved vi godt. Jeg konstaterede bare, at sådan var det rent faktisk. Der var ikke afsat flere penge, og så skal jeg ikke børe mere i det bortset fra at gentage, at det altså er en nulløsning, der forhandles om – med os i alt fald – og det er ikke realistisk af regeringen at fortsætte med at tale om, at det nok alligevel